

ledes: „For *Fyns* Vedkommende vil der ikke være Føje til for Tiden fra Statens Side at træffe Foranstaltning til Ordning af Eksportslagtningsforholdene, idet der i Odense findes et vel indrettet og tilstrækkeligt Kreaturslagteri, der ejes af et Andels-selskab dannet af fynske Landmænd“. Denne Motivering minder mig om det gamle Ord: de artige Børn faa ingen Ting. Det forekommer mig, at det ikke er nogen heldig Motivering, at Fynboerne, fordi de med store Bekostninger og stor Risiko have taget Initiativet til at forskaffe sig et stort Slagteri, bør udelukkes fra at faa Del i de Goder, som man nu vil lade Staten uddele til Fremme af et saa nyttigt Formaal. Jeg var derfor glad ved at høre den højtærede Landbrugsministers Udtalelse forleden, thi deraf tror jeg at turde slutte, at ved en fremtidig Forhandling vil den højtærede Minister ikke blive staaende ved sit Forslag, men huske paa, at der ogsaa er en Landsdel, der hedder Fyn, og at Befolkningen paa Fyn bør vederfares, hvad den med Billighed og Rettferdighed kan kræve ogsaa i dette Tilfælde. Jeg vil nu med Hensyn til dette Spørgsmaal henstille, om man ikke burde være lidt forsigtig og ikke sprede denne Sum paa alt for mange Slagterier, thi jeg er paa det rene med, at naar disse 200,000 Kr. blive vedtagne paa Finansloven, saa kommer der Ansøgninger ind fra en Mængde Slagterier i Landet om at faa Del deri, og naar den ene faar, vil den anden ogsaa have, saaledes at det let bliver en Konkurrence, der vil være uheldig. Jeg mener derfor, det vil være mest praktisk at etablere et større Slagteri paa Sjælland — der er jo allerede et paa Fyn — og 1 eller 2 i Jylland. Det vilde efter min Formening være fuldt ud tilstrækkeligt, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til Finansudvalget og den højtærede Minister at være forsigtige med, hvor mange Slagterier de ville lade disse Understøttelser tilflyde. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

K. M. Klausen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet anden Gang under denne Finanslovforhandling, er det for at imødegaa forskellige Udtalelser, der ere fremkomne i Anledning af det første Foredrag, jeg holdt under denne Debat. Jeg skal først tillade mig at henvende mig til den højtærede Indenrigsminister. Jeg havde i mit Foredrag omtalt som en meget væsentlig Mangel ved vor Statsbanedrift den overordentlig lange Arbejdstid, som paalægges de Funktionærer, der ere ansatte

ved Sikkerhedstjenesten. Jeg havde der anført, at f. Eks. Lokomotivfører Carl Hansen den Dag, da Katastrofen ved Gentofte fandt Sted, havde en Arbejdsdag af 16—17 Timer. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Arbejdstiden ikke havde været saa lang; han anførte, at den effektive Arbejdstid kun havde været ca. 12¹/₂ Time. Men nu er en effektiv Arbejdstid af 12¹/₂ Time vel nok det, man i daglig Tale kalder en Arbejdstid, der er 2—3 Timer længere, saa at Forskellen ikke bliver saa meget stor, hvortil kommer, at vi ogsaa maa huske paa, at dersom Ulykken ikke var indtruffen, var det ikke Meningen, at Lokomotivfører Hansen skulde have haft Fyraften, naar Toget kom til Gentofte, men hans Arbejdsdag skulde have været længere. Man vil altsaa se, at hans virkelige Arbejdstid omtrent vilde være bleven saa lang, som jeg anførte. Den højtærede Minister udtalte dernæst, at jeg over for Ledvogterne forvekslede Tjenestetid og Arbejdstid. Dertil vil jeg sige, at det er meget vanskeligt at skelne disse to Ting fra hinanden, thi i Almindelighed betyder en Tjenestetid vel ogsaa en Arbejdstid, idet det jo ikke kan nytte, at vedkommende har sin Frihed, naar han dog staa bunden til Pladsen og skal staa til Tjeneste, naar det bliver forlangt. Det kan virkelig ikke nægtes, at de Folk, der ere ansatte som Ledvogtere, have en overordentlig lang Tjenestetid. Jeg skal saaledes i den Henseende oplyse, at f. Eks. sidste Pinse — og Pinsen er jo en Tid, hvor Trafikken er ganske overordentlig stor — havde Ledvogterne ved Sydbanen paa Sjælland en Tjenestetid, der begyndte Lørdag Morgen Kl. 6—7 og varede indtil om Natten Kl. 2—2¹/₂. Pinsemorgen begyndte de igen Kl. 6—7 og maatte passe Bommene til Kl. 11 om Aftenen, saa fik Konen fri, og saa maatte Manden overtage Tjenesten til Kl. 2—2¹/₂. Anden Pinsedag begyndte Konen atter Kl. 6—7 Morgen og maatte saa passe Tjenesten til Kl. 2—2¹/₂ om Natten. Naar man lægger dette sammen, saa har en saadan Ledvogterske i disse tre Dage haft en samlet Arbejdstid af 57 Timer, og det forekommer mig at være et umenneskeligt Forlangende. Hvis der for en saadan Kvinde skulde ske den Ulykke, at hun blev søvrig og træt og derved sløv i sin Tjeneste, kunde der jo derved afstedkommes meget store Farer, og der kunde ske en stor Ulykke for det rejsende Publikum. Det forekommer mig nu, at skulde det ske, kan man ikke med Rette vælte al Skylden over paa hende. En Del af Skylden maa derimod